

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Anden behandling af lovforslag nr. L 143:

Forslag til lov om ændring af lov om administration af Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m.v.

Af landbrugsministeren (Tørnæs).

(Fremsat 2/12 92. Første behandling 11/2 93. Betænkning 14/4 93. Ændringsforslag nr. 4 af 20/4 93 uden for betænkningen af Rønholt (KF)).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 1 ændringsforslag af Rønholt (KF).

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Rønholt (KF):

Jeg tror ikke, jeg afslører nogen hemmelighed ved at sige, at Det Konservative Folkeparti længe har følt, at bemyndigelsesloven vedrørende opkrævning af produktionsafgifter trænger til en mere dybtgående revision. Strukturudviklingen i landbruget har ikke betydet en tilsvarende tilpasning inden for organisationerne.

Så kan man stille sig det spørgsmål: Hvad kommer det Folketinget ved? Jo, det kommer Folketinget ved derved, at vi med denne lov og med promilleafgiftsfonden er med til at finansiere en række aktiviteter, som organisationer-

ne ellers skulle afholde udgifterne til. Vi ved godt, at direkte brugerbetaling på mange områder vil resultere i den nødvendige tilpasning, og vi mener, at det er nogle af de elementer, som bør indgå i en revision. Det er ikke Folketingets opgave at finansiere forhold, som mere naturligt ligger i organisationerne, og som mere naturligt ligger hos forbrugeren.

Forudsætningen for loven var, som det står i bemærkningerne, at de lande, vi konkurrerer med i EF, har tilsvarende produktionsafgifter. Ved spørgsmål gennem udvalget til ministeren har vi fået bekræftet, at der er fem andre EF-lande, der bruger systemer med produktionsafgifter, men kun tre lande har fået pålagt dem via lovgivning. Og går man længere ned i svaret, vil man se, at det hovedsagelig drejer sig om de opgaver, der ligger inden for afsætningsfremme og forskning.

Med den sammenlægning og strukturtilpasning, der har fundet sted, har de danskejede produktionsvirksomheder, som er karakteriseret ved at være producentejede, i dag ikke svært ved selv at overtage disse opgaver. Det er altså en dårlig begrundelse, at de øvrige EF-lande har nogle tilsvarende ordninger.

Derimod kan vi godt se, at der er opgaver, som kræver en mere eller mindre solidarisk og kollektiv løsning, nemlig sygdomsbekæmpelse, sygdomsforebyggelse, forskning, forsøg og til en vis grad den landsdækkende rådgivning. Men andre opgaver løses bedst og billigst via brugerbetaling og gennem forarbejdningens virksomhederne.

Med hensyn til promilleafgiftsfonden vil jeg sige, at jeg da godt kan se, at det er mere fornuftigt, at landmændene får 4,3 promille tilbage, end at pengene havner i statskassen, men Det Konservative Folkeparti er imod, at vi bruger det som et led i fordelingspolitikken. I en periode, hvor producenter af markafgrøder er ude for store prisfald og har været igennem en tørkesituation, er det nødvendigt, at vi prøver at se på især deres krav. De har oveni i forhold til andre EF-lande fået de særlige miljøkrav og derudover det særlige krav om grøn brak. Det er ikke rimeligt, at producenter af kartofler skal betale svineproducenternes omkostninger. Det er heller ikke rimeligt, at kornproducenterne skal betale for mælkeproducenternes opgaver.